

Nieuw pak

Voorovergebogen met opgetrokken schouders en zijn frons tegen het staal van de microscoop tuurde hij naar de kriebelende beestjes onder het glas. Hij trok zijn hoofd iets terug en focuste op zijn eigen gekriebel in het schrijfblok naast de microscoop. Weer terug naar de beestjes. Toen ontspanden zijn ogen zich en keken naar een punt ver achter de glazen plaatjes, voorbij het tafelblad, diep onder de vloer. Langzaam schoven zijn schouders terug op hun plaats en leunde hij achterover. Zijn hoofd trok iets scheef als een hond die beleefd om een kluijfe vraagt. Zijn linker mondhoek krulde tot een vage glimlach van herkenning. Ineens zette hij vlug maar voorzichtig de microscoop opzij en greep de vulpen en het schrijfblok. Hij schreef drie uur onafgebroken.

-0-

Toen het al donker was viste hij voorzichtig de schelvislever uit het zilveren schaaltje op de toostjes op zijn bord. Niemand die het zag dus hij hoefde niet zuinig te zijn. Zout ("niet teveel jongen" hoorde hij moeder, maar ze was er niet, ze was er lekker niet) en veel peper uit de molen. Naast zijn ogen vormden zich fijne rimpeltjes. Maar voor zijn lange smalle vingers het toostje met geheven pink naar zijn mond zouden brengen liep hij naar vaders wijnvoorraad. Vader telde zijn flessen allang niet meer. Hij pakte de hals van een stoffige fles en ondersteunde die met zijn andere hand alsof het een zuigeling was. Hij ontkurkte de wijn en schonk die langzaam in het kristallen glas. Af en toe, bij een krakende trap of een schrill geluid uit de straat, keek hij schichtig op. Maar verder waande hij zich een kasteelheer onder de kristallen kroonluchter waar de kaarsen in flakkerden.

Al had hij de hele avond televisie kunnen kijken of de bovenste plank boeken uit zijn ouders' slaapkamer kunnen doorlezen, hij verkoos zijn bed met zijn dromen. Hij vouwde zijn kleren en hing ze recht op een knaapje. Heel precies poetste hij zijn tanden. Eindelijk dook hij onder de dekens, met zijn arm voelde hij naar het knopje van het nachtlampje. Donker. Maar achter zijn ogen werd het licht. De feestzaal ontvouwde zich in zijn hoofd. Slingers ballonnen en opzweepende muziek. Daar stond ze in een wit jurkje, haar zwarte haren los. "Engeltje, mijn engeltje" fluisterde hij. Dat moest ze zelf gemaakt hebben, het was zeker nieuw. Met een ruk zat hij overeind. Nieuw. Hij moest nieuwe kleren. Natuurlijk, hij kon niet achterblijven als zij zo mooi zou zijn. Morgen zou hij er onmiddellijk op uit gaan. Langzaam ontspanden zich zijn schouders. Hij sloeg de dunne dekens weg en liep op blote voeten naar zijn bureau in de werkkamer, naast vaders bureau. Uit de bovenste la haalde hij zijn bankafschriften en sloeg het open. Dat moest nog wel genoeg zijn voor een mooi pak en wat hij verder nodig had. Gerustgesteld kroop hij terug in zijn bed en bouwde verder aan zijn droom.

-0-

Na een onrustige nacht en een woordloos ontbijt stapte hij de deftige winkel binnen. Hij zag ze wel kijken, de verkopers in hun uit de rekken geleende pakken. Hij koos een dieppaars pak met een ongewone snit. Naast de enkele knopenrij was een plooi genaaid met kleine nutteloze glimmende knoopjes. De stof had een koperglans, die meebewoog met de beweging van de hanger. Met het pak over zijn arm liep hij naar de overhemden. Hij maakte vast een danspasje, maar een verkoper schoot toe om hem te beletten zo ondeftig te zijn. Hij koos een zijden overhemd. Nu nog een das. De kleuren uit het rek pasten niet bij het pak, daarom vroeg hij naar een zwarte, die het koper dieper zou doen glanzen. De verkoper strekte zich lang en keek daardoor hem net iets van boven aan. "Een zwarte zijden das? Dan moet ik even achter kijken" zei die langzaam en geaffecteerd. "Is goed" knikte hij te haastig. De verkoper keek hem een secondelang zwijgend aan, liep toen naar achteren en vlak voor hij de hoek om liep keek hij nog eens. De wantrouwige blik van de verkoper verdween pas toen hij de briefjes van honderd op de toonbank zag. "Wilt u niet passen?" en ineens was daar een zwierig gebaar naar de velours gordijnen achterin de zaak. Glimlachend schudde hij zijn hoofd. Passen hoefde niet. Dit merk zat altijd als gegoten. Nu nog schoenen.

Ook op de stoep maakte hij huppelpasjes in anticipatie op het feest. Wat zou hij met haar dansen, dansen, dansen. Hij geleide zijn geliefde in 't rond. Een jonge meid schold en keek boos toen hij dansend tegen haar opbotste. Hij grijsde en liep braaf rechtdoor.

Er moet natuurlijk ook muziek zijn om op te dansen, niet alleen op het feest, maar ook later, thuis. Waar hield ze van? De muziek in de winkel dreunde en hij keek naar de meedeinende jongens en meiden in de winkel. Iedereen zoekt hier muziek voor zijn geliefde, dacht hij. Vanzelf wiegde zijn hoofd ook mee. Op een hoge kruk zat een meisje dat een beetje op Nelleke leek. Ze had een koptelefoon op haar hoofd die ze met beide handen vasthield alsof ze geen klank wilde laten ontsnappen. Hij vroeg haar geluidloos "is het mooi?". Ze trok haar mond breed zonder te lachen en knikte. Snel draaide ze haar hoofd weg. Hij spiekte op het hoesje dat zij in haar handen hield. Toen hij in de rekken de cd had gevonden was het meisje al weg. De jongen achter de toonbank wees hem haar koptelefoon aan. De muziek was als witte tule en nam hem mee naar nieuwe dromen met steeds dezelfde hoofdrolspeelster. Hij luisterde de hele cd af.

De jongen achter de toonbank deed geen moeite om boven de muziek uit te komen en pakte zwijgend de cd in feestelijk glimmend papier. Frutselend aan de cd in zijn zak voelde hij in gedachten de haartjes in zijn oor trillen onder haar gefluisterde woordjes. Hij moest ook nog een goed pak hebben.

-0-

Toen hij de trap op liep naar zijn bovenwoning versnelde hij plotseling zijn tred en nam de treden met twee tegelijk. Ongeduldig prikte hij de sleutel in het slot en sloeg de deur zo hard open dat het glas rammelde. Gelukkig was moeder uit anders had hem dat een scheldpartij gekost. Met dezelfde zwaai sloeg hij de deur dicht, gooide in één armbeweging zijn inkopen over de bank van de zitkamer en liep met grote passen door naar de koelkast. Van daar af werden zijn bewegingen weer rustig en precies. Eén voor één pakte hij de petrischaaltjes uit het koelvak en stalde ze uit op tafel. Hij pakte een schaalte op met zijn twee middelvingers en hield zijn linkerduim aan de voorkant om kiepen te voorkomen. Voorzichtig zette hij het neer en nam in één beweging met zijn linkerhand het deksel eraf. Hij pakte een nieuw scheermes uit de verpakking zonder zijn ogen van het schaalte af te halen en raakte teder de groeisels aan. Van elk schaalte sneed hij met steeds een schoon mes een minuscuul plakje en plaatste dat tussen twee glazen plaatjes. Op de houders van de plaatjes noteerde hij cijfers met dunne viltstift en bracht ze dan naar de werkkamer. Ongestoord vulde hij eindeloze reeksen tabellen over wat hij zag in de microscoop.

's Avonds vluchtte hij het huis uit. Had geen zin in vragen en ook niet in moeders prak. Hij haalde wel een broodje kroket bij de snackkar. Het was een warme herfst: vroeg donker, maar nog lang niet koud. Uren liep hij tot de tabellen uit zijn hoofd gewaaid waren hij dacht dat ze nu toch wel zouden slapen. Pas toen herinnerde hij zich weer het aanstaande feest. Wat zou hij aan doen?

-0-

De volgende avond schoor hij zich nat onder de douche zonder spiegel. Zorgvuldig taste hij het driehoekje op zijn kin af. Sinds kort vond hij dat het bijdroeg aan zijn verschijning en paste bij het nieuwe pak. Hij trok ook de nieuwe schoenen aan. Voor de hoge spiegel sloeg hij met zijn linkerhand zijn jasje naar achteren en stak de hand in zijn zak. Hij zag een knappe jongeman, modieus gekleed en lang. Hij testte zijn gezichtsuitdrukkingen en hield in gedachten hele conversaties met Nelleke. Hij streek met zijn rechterhand door zijn dikke haar. Als hij ooit zeker van zichzelf was geweest, was het nu.

Hij liep snel de trap af naar beneden zonder nog gedag te zeggen. De ruit rinkelde in de dichtslaande deur. Hij was toch buiten het bereik van de scheldkanonnades. Niks kon hem schelen, hij zou haar zien, vanavond zou hij haar zien. O, kijk, daar liep ze! Ze had haar witte jurk aan, zijn engel! "Nelleke, wacht op me, Nelleke!" riep hij, maar ze hoorde hem niet. "Nelleke!" zwaaide hij en rende de straat over.

Een doffe klap, ze keek om, maar ze was het niet. Ze keek meteen weer om en liep gauw door. Nelleke was allang weg.

-0-

Hans keek de keuken rond in het schijnsel van het ganglicht. Op de formica keukentafel stond een leeg blikje schelvislever. Ernaast een paar lege flessen wijn. Eén boerenbont kopje met nog een restje erin. Verder was de tafel bezaaid met roestige scheermesjes. Hans deed de tl-buis aan, maar die flakkerde zo heftig, dat hij hem direct weer uitdeed. In de gootsteen een gebarsten boerenbont bord met onduidelijke etensresten. De koelkast stond vol met schaaltes en schoteltjes met veelkleurige schimmels. Dat die man niet is overleden aan een vergiftiging!

"Geboren in 1910, vader in 1974 overleden, moeder in 1976. Gehuwd in 1935 met Petronella Gertrude Mantani, die overleed in 1937, geen kinderen", las Hans. Een onbehandelde gescheurde enkelband, had de patholoog-anatoom genoteerd, hij moest heel moeilijk gelopen hebben. Dat was waarschijnlijk ook de oorzaak van de val tijdens het oversteken. Na de aanrijding door de taxi was hij onmiddellijk dood. Hans vond het altijd vervreemdend om een onbekende dode van de staat te moeten begraven. Zo'n onopgemerkt leven, afgelopen zonder dat iemand er iets van had geweten.

Wel acht pakken in dik plastic van verschillende dure winkels lagen in de kamer, bezaaid met nooitgedragen stropdassen, overhemden met karton en spelden er nog in. Hans vermoedde een jonge vriend of zo. Had de man het iemand cadeau willen geven? Want waarom liep hij anders zelf in een overhemd dat al zeker maanden niet verschoond was en een trui met gaten zo groot als een vuist? De neuzen van zijn schoenen stonden open. Natuurlijk had hij een verborgen relatie gehad. Mensen van die generatie vonden homoseksualiteit nog een schande. En dat vriendje had de schaamte meegevoeld en zich niet durven melden. Er lag ook nog een ingepakte cd tussen met muziek waar hij nog nooit iemand van boven de dertig mee had gezien.

In een klein zijkamertje stond een zwaar eikenhouten bureau gestouwd. Alle laden waren leeg. Maar de witte tafel ernaast lag vol. Oud ruitjespapier in een groene viltige kaft, volgepropt met rechte rijen cijfertjes, onleesbaar klein geschreven. Geen boekhouding, zoveel was duidelijk. Er stond een oude microscoop met een flinke barst in de lens. In een open kast lagen tussen de boeken tientallen flessen wijn, dik onder het stof. In de bovenste la onder de witte tafel lag een rekeningboekje. Hans sloeg het open. "Hij stond nog net niet rood" mompelde hij.

Nu nog een pak om hem in te begraven. Hans staaarde in de klerenkast waar drie metalen hangers door viezige en versleten jasjes heen schemerden. "Zou hij de pakken in de kamer passen?" dacht Hans. Toch te gek om hem die vodden aan te doen terwijl er zulke mooie pakken lagen. Dan moest hij maar wat smokkelen met een plooi en wat spelden.

Hans had het gezicht van de man gewassen en onder het vuil kwam een opmerkelijk strakke huid tevoorschijn. De man was gestorven met een zachte glimlach om zijn lippen. Onder zijn onderlip zat een stukje baard tussen de stoppels. Zeker vergeten bij zijn wekelijkse scheerbeurt, maar het leek net een goaty. Het pak paste precies. Zijn schouders waren breed en recht en zijn platte buik gespieerd tussen zijn smalle heupen. Hij leek niet klaar om te worden begraven, eerder klaar voor een feest. Eenmaal gewassen was het haar ook niet meer grijs maar eerder iets rossig. Was deze man echt tweeënnegentig geworden?

Veel was er niet te zeggen op de begrafenis van Nathan Thomas Wijnkooper. Zijn vriendje was niet komen opdagen. De ijle muziek van de cd die hij had gevonden paste wonderwel bij het moment. Maar wat Hans bijbleef was de jonge glimlach van de dode in zijn nooitgedragen pak.

2093 woorden
C'line 2001